

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 2. V Celovcu 15. februarja 1876. XXV. tečaj.

Pridiga za V. nedeljo po ssv. treh kraljih.

(Zakaj pušča Bog hudobne živeti? gov. J. A.)

„Hlapci pa so mu rekli: Ali hočeš, da gremo in ljuliko pobereмо? In reče: Nikar, da ljuliko pobereja ž njo vred tudi pšenice ne porujete. Pustite oboje rasti do žetve.“ Mat. 13, 28.

Vvod.

Jezus je množicam to priliko povedal, katero smo ravno kar slišali; potem so aposteljni k njemu pristopili in rekli: Razloži nam to priliko o pšenici in ljuliki. In Božji učenik jim jo je razložil, rekoč: Sejavec je Sin človekov; njiva je ta svet; dobro seme so otroci kraljestva, ljulika pa so otroci hudobe; sovražnik pa, ki jo je vsejal, je hudič; ženjice so pa angeli. (Mat. 13, 37—39.) V tej priliki nam je pokazal Jezus podobo svoje cerkve. — On je le dobro seme, dober nauk, vsejal; ali hudič je ljuliko zraven primešal. Kristus je naprej povedal, da v njegovi cerkvi ne bodo samo pravični in pobožni, ampak tudi hudobni. V svoji prečudni modrosti in vsmiljenosti pa pušča tukaj oboje skupaj; ločil jih bo narazen še le sodni dan.

In če danes pogledamo stan katoliške cerkve, ali ne vidimo ravno tega? Kakor na njivah med pšenico ljulika raste, tako so tudi v katoliški cerkvi dobri in slabi, pravični in hudobni kristjani. Kakor je bil že med aposteljni en judež, med vernimi poslušavci Jezusovimi marsikteri farizej; tako so še dandanašnji med pobožnimi hudobni, med vernimi neverni. Pravični in krivični, pametni in nes-pametni, odkritoserčni in lažnjivi, pobožni in hinavci, služabniki Božji in služabniki sveta, pšenica in ljulika vse je skupaj in križem

namešano. V vsaki deželi, v vsaki soseski, v vsaki vasi, v vsaki cerkvi, ja še celo pod vsako streho so hudobni, pravični in grešniki skupaj.

Če vse to premišljujemo, ali se nam ne vsiluje vprašanje, zakaj neki Bog to pripušča? Kakor hlapeci v priliki bi tudi mi kmalo rekli: „Gospod, ali hočeš, da ljuliko porujemo?“ Ali on tega ne pripušča in pravi: Pustite, da naj oboje skupaj do žetve raste! Bog tedaj sam hoče, da so dobri s hudobnimi namešani. Prašali me pa morebiti bote:

Zakaj pušča Bog hudobne med pravičnimi živi? zakaj jih raje precej ne kaznuje in konča?

In na to vprašanje vam hočem danes z Božjo pomočjo odgovoriti.

Razlaga.

Na to vprašanje nam je že sv. Avguštin odgovoril, rekoč, da hudobni zato živi, da se spokori ali pa, da pravičnega skuša. Temu zamoremo po nauku sv. cerkve še tretji uzrok pridjati, namreč tudi zato, da bi ga Bog na tem svetu poplačal, ker ga na unem ne bo mogel.

1. „Bog ni kakor človek,“ pravi sv. pismo. In res, slaba bi bila za nas, ko bi Bog tako z nami ravnal, kakor navadno človek s človekom ravna. — Ko bi te kdo vpričo klel, kakor nekteri Boga kolnejo, ali bi ga ne vdaril po čeljustih, da bi se mu kri pocedila; ko bi se iz tebe norčeval, kakor se nekteri iz Božjih reči norčujejo, ali bi ti kaj tacega mirno gledal; ko bi za vse dobre, ktere bližnjemu skazuješ, le zaničevanje in nehvaležnost prejemal, ali bi hotel še dobre skazovati? Ko bi tebi kdo tako nagajal, kakor grešniki Bogu kljubujejo, ki leto na leto, noči in noči pijančevajo, nečistost uganjajo, priležnice očitno po hišah imajo, krivico in škodo delajo, kaj bi ti storil, posebno ko bi moč imel in oblast, kakor Bog, kaj družega bi storil, kakor pri tej priči bi tacega človeka zmel, umoril, končal, s strelom, mertvodom udaril! Kaj pa Gospod Bog? On pa večidel čaka. — Ako tebi posel ni všeč, ako ti kaj škode stori, spodiš ga od hiše; ako te otrok žali, ga natepeš, ako te kdo ozmerja ali kako krivico naredi, ga greš tožit, kaj pa Gospod Bog? On pa čaka. In zakaj?

Zato, da bi se hudobni poboljšali.

Ko so Jezusa in učence Samarijani spodili, sta brata Janez in Jakob polna jeze rekla: Gospod, ali hočeš, da ognja iz nebes pokličeva in mesto pokončava? Ali Jezus ju je zavernil in rekel: „Ne vesta, kakošnega duha sta. Vaju žene le jeza, in ti reveži se vama ne smilijo; ali ne vesta, da sem prišel iskat in zveličat kar je bilo zgubljenega? Kristus Samarjanov ni pokončal, kakor sta ta dva hotla, prizanesel jim je in čakal jih je, da bi se poboljšali.

In so se tudi res poboljšali. Ko je namreč drugipot memo njih mesta šel in se s Samarijanko pri Jakobovem vodnjaku pogovarjal, so mu iz mesta naproti prišli, ga v mesto peljali, njegov nauk sprejeli, vanj verovali in se spreobrnili. Ko bi jih bil pa poprej končal, kakor sta Janez in Jakob hotla, bi nobeden ne bil zveličan. — Glejte, usmiljeni Jezus bi nobene duše rad ne zgubil, ker jih je tako drago odkupil: zato grešnika ne kaznuje precej, ampak ga še pusti živeti, ga čaka in čaka, da bi se poboljšal. In zgodovina nam priča, da se je mnogo mnogo grešnikov spreobrnilo, ker jih je Bog še čakal in živeti pustil; ki bi bili pa vsi pogubljeni, ko bi jih bil Bog precej po prvem grehu končal. Imena: David, Peter, Magdalena, Cahej, Dizma, Savel, Marija Egipčanka, Pelagija, Avgustin i. t. d. so nam priča te resnice.

Da vam samo en zgled povem, kakošen lep sad Božje prizanašanje in čakanje obrodi, poslušajte zgodbo Frančiška iz Siene. Ta je bil rojen leta 1211 v mestu Sienu, po katerem se tudi imenuje. Starši ga pošljejo v šolo, ali ne stori dobrega. Gre se usnjarskega učiti, pa tudi delo mu ne diši; začne postopati, pridruži se igravcem in tatovom in se s razuzdanimi ženskami okoli vlačí. Cele leta ne gre več v cerkev, namesto moliti pa le kolne in kvanta. Ko mati njegova vse to zve, od žalosti umerje; nečloveški sin pa se še nad njeno smertjo veseli, da jo je v grob spravil. Poslednjič postane najhujši razbojnik. In če so ga tudi skerbno iskali in sledili, vendar ga niso v pest dobili; tako se je znal našemiti in preminjati. Zdaj je bil kot minih, zdaj kot duhoven preoblečen. Včasih se je naredil puščavnika ali pa je kot berač pri cesti milodarov prosil. Zdaj je bil obrit in mlad, zdaj zopet bradat in star. Lase in brado je nosil zdaj černo, zdaj sivo, zdaj rujavo. Včasih se je naredil mutastega, ali glubega, ali kruljevega, kakor se mu je zdelo. V vseh teh podobah pa je kradel in goljufoval. — Kolikokrat je že pogubljenje zaslužil, ali Bog ga je le še pustil in čakal tako dolgo, da ga je milost Božja premagala. — Ko je namreč enkrat ves denar in tudi obleko na sebi zaigral, ponudi za stavo še svoje oči. Ali pri tej priči ga začne peči, temno mu postane, oslepil je. Ta kazen Božja ga zadene kakor strela. Na kolena pade, prosi Boga za odpuščanje in se zaobljubi v Kompostelo na Božjo pot. V neizrekljivih težavah pride vendar dolgo pot iz Laškega na Špansko, in še vedno slep na grob sv. Jakopa. Tukaj naredi spoved celega življenja, prosi odpuščanja in obljubi popolnoma spreobrnjenje. In glejte dosegel je kar je prosil: odpuščanje grehov; in tudi kar ni prosil: zdrav in čist pogled. Stopil je pozneje v samostan, je spokorno živel in jih s svojim zgledom veliko spreobrnil, kakor pred s hudobnim pohujšal. —

2. Bog pušča hudobne tudi zato živeti, da bi jih na tem svetu poplašal, ker jih tam ne bo mogel. — Vsak, tudi najhudobniši človek, vsaj včasih kaj dobrega stori.

Njegove dobre dela, ker niso v gnadi Božji opravljene, nič cene nimajo za nebesa; ker so pa vendar dobre za ta svet, jih Bog tukaj za to plačuje in s tem kaže svojo neskončno pravico. Bog takim hudobnim daje tukaj zdravje, prijetno življenje, ker jih bo tam le kaznovati moral; in da se nihče pri sodbi ne bo mogel pritoževati in reči: Ja, Gospod, res sem veliko hudega, veliko greha storil; ali pa to nič ne velja, kar sem revežem in cerkvam dal? ali to nič ne velja, ker sem se včasih postil, roženkranc molil, na Božje pota hodil? — Bog bi mu lahko odgovoril: To sem ti že na tem svetu plačal, plačal še čez mero. Dal sem ti dolgo živeti, dal sem ti to in uno veselje.

In glejte, zato tudi hudobne Bog na svetu pušča.

3. Tretjič pa Bog hudobne tudi zavoljo pravičnih tukaj pušča: da imajo pravični priložnost se poskusiti, skušnjave premagovati in več zasluženja za nebesa pridobivljati. — Ko bi bili vsi dobri, bi ne bilo tako težko, lepo in pobožno živeti. Ali med tolikimi hudobijami in slabimi zgledi čistemu in dobremu ostati, to je za kristjana velika reč, to stane hudo vojsko. V viharji še le se drevo pokaže, ktero terdno stoji, in v vojski vojščak, da je res serčen. Med krotkimi je lahko mirno živeti; ali med takimi krotkost ohraniti, ki vedno pikajo in jezé, to je težko. Dekletu ponižni ostati, ko se vse okrog šopiri in napihuje, to je velika zmaga. Dobrotljiv biti, ko za dobroto nima družega kot nehvaležnost, to ni lahko. V sredi zapeljivcev in hudobnežev čistost ohraniti, zato je treba velikega premagovanja. Sovražniku streči in odpustiti, to ni prijetno, to je res zaslužno. — Zato tedaj tudi hudobni med pravičnimi živé, da imajo pravični priložnost, toliko več za nebesa storiti. Veča ko je vojska, teža ko je skušnjava, toliko večje bo tudi plačilo, toliko lepša bo krona. „Blagor možu, ki skušujavo prenese; zakaj, po prestani skušnjavi bo prijel krono življenja, ki jo je Bog tistim obljubil, ki ga ljubijo.“ (Jak. 1, 12.)

Sklep.

Spoznajmo tedaj in molimo, ljubi moji! neskončno modrega in svetega Boga, ki tudi hudo v dobro obračati zna. Bog pušča ljuliko med pšenico, hude med pobožnimi zato: da imajo hudobni še čas se spokoriti; da bi jih za tisto, kar dobrega storé, na tem svetu poplačal, ker jih tam ne bo mogel in da bi pravični priložnost imeli, svojo zvestobo in stanovitnost pokazati in še več za nebesa zaslužiti.

Naj se pa nikar nobeden preveč na Božjo prizanesljivost ne zanaša. Zakaj tudi pri njem je nazadnje zadosti in mera polna. Dalje prizanaša, dalje čaka kot naj boljši človek, kot naj popolnši svetnik, kot vsi ljudje skupaj — ali enkrat je zadosti. In dobro si zapomnite: Če tukaj šiba ne zadene, tam bo gotovo zadela. Ko pride žetev, poreče svojim ženjicam: „Poberite prvič ljuliko v snope, da se sožge, pšenico pa spravite v mojo žitnico!“ Amem.

Pridiga za nedeljo Septuagesimo.

(Skerb za dušo. — Vrš.)

„Moram opravljati dela tistega, ki me je poslal, dokler je den; prišla bo noč, kadar jih nihče ne more opravljati.
Jan. 9, 4.

Vvod.

1. Približava se nam tista doba, ko bo zopet sčasoma mogoče, kaj delati na njivah in goricah, doba, ko bo potreba skerbno delati od ranega jutra do poznega mraka. Naj bi posli, gospodarji in mi vsi skerbno delali, nas spodbuja sv. cerkev po današnjem sv. evangelju, ko Kristus pravi: Nebeško kraljestvo je podobno gospodarju, ki je zjutraj zgodaj šel najemat delalcev v svoj vinograd. Ko je delalce najel po desetici na den, pošlje je v svojo gorico. In ob tretji uri je zopet prišel, druge vidi na tergu postajati in reče: Pojdite tudi vi v moj vinograd, in kar bo prav, vam dam. In grejo. Zopet je prišel ob šesti in deveti uri, in ravno tako storil. Okoli ednajstih pa je prišel in našel druge postajati, in jim reče: Kaj stojite tukaj leni ves den? Rečejo mu: Ker nas nihče ni najel. Reče jim: Pojdite tudi vi v moj vinograd. Ko se je pa zmračilo, reče gospodar vinograda svojemu oskerbniku: Pokličí delalce, in daj jim plačilo, začenši od poslednjih do prvih. Pridejo tisti, ki so bili najeti okoli enajste ure, in sprejmejo vsaki desetico. Ko so pa tudi prvi prišli, mislili so, da bojo več sprejeli, pa tudi oni sprejmejo sleherni po desetici. Ko jo sprejmejo, godernjajo nad gospodarjem govoreči: Ti poslednji so delali le eno uro, in si nje storil enake nam, ki smo težo dneva in vročine prenašali. On pa je odgovoril, in reče enemu zmed njih: Prijatelj! ne delam ti krivice: ali se nisi za desetico zmenoj pogodil? Vzemi, kar je tvojega in idi, hočem pa tudi poslednemu dati kolikor tebi. Ali mi ni dopuščeno, kar hočem storiti? Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober? Tako bojo poslednji prvi, in prvi poslednji; ker veliko je poklicanih, malo pa zvoljenih. (Mat. 20, 1—16.)

2. Mi smo težaki gospodovi, ki moramo [skerbno delati vsaki v svojem stanu, poklicu, v ktereга nas je gospod Bog postavil. — Ni še zadosti, da živimo, da smo kristjani, treba je, da tudi marljivo za Boga delamo. Kdor je poklican, še nebeškega plačila zagotovljen ni, bi še bil lahko pogubljen. Le zvesti služabnik Božji bo sprejel na večer svojega življenja plačilo večnega veselja. Kristus gospod nam sam daje lep zgled keršanske marljivosti in

skernosti. On je delal in se trudil za naše zveličanje in za Božjo čast od jutra do večera, prenočil pa je pri molitvi, in nam za zgled in opomin kaj lepo govori: Moram opravljati dela Boga, ki me je poslal, dokler je den, ker prišla bo noč, kadar jih nihče ne more opravljati. Če je že Jezus tako govoril in delal, koliko bolj še le moramo mi delati za Boga, dokler je čas in še živimo, ker prišla bo za nas temna noč nemile smerti, takrat nam ne bo mogoče več delati, takrat bo vsaki sprejel, kar si je v življenju zaslužil!

Vsaki človek si zamore zaslužiti nebeško plačilo, ker vsakemu je Bog izročil lepi vertec, gorico ali vinograd, ki ga naj zvesto obdeluje vse dni svojega življenja. — O tem Božjem vinogradu bi vam rad danes besedico spregovoril. Zato rečem:

1. Vsaki ima svoj vinograd.
2. Vsaki mora obdelovati svoj vinograd.

Razlaga.

1. Ko vam govorim o vinogradu, ktereга vsaki človek ima, ne mislim na vaše gorice, vinske gore; ker je mnogo takih, ki so revni in še pedenj zemljišča nimajo. Zopet drugod so taki kraji, kjer dišeči tersek ne raste. Gorica, ktero v mislih imam, ktero ti je gospod Bog sam dal, keršanski mož, je

a) tvoja žena. Bog je Adamu zročil ves raj, vendar še mu ni dajal popolnega veselja, ker Bog sam pravi: Ni dobro človeku sam biti, naredimo mu pomočnico njemu enako. In še le ko mu je Bog Evo pripeljal v raj, je bilo Adamovo veselje in zadovoljnost popolna. Le pridna žena pri hiši je možu prava sreča, edino veselje, podobna lepi rodovitni gorici. Kakor se namreč kmetič svojega vinograda veseli, tako se raduje mož, če mu Bog da dobro ženo, ki je Božji vinograd tvoj. — Sveta cerkev resnično primerja zakonsko ženo Božjemu vinogradu, in pri poroki pravi možu: „Tvoja žena kakor terst roden v prostorih tvoje hiše, tvoji otroci kakor oljkine mladike okoli tvoje mize.“ (Miss. p. spons.)

Sam sveti Duh že v starem testamentu hvali pridno ženo, da je več vredna kakor njive in gorice. Njena cena in čast se daleč razlega. Na njo zaupa serce moža, in ropa — ubožtva — ne bo. Dela vse dobro, hudega pa nikdar. Je kakor ladja kupeca, ki mu od daleč privaha kruh. Ogleda njivo in njo kupi, s pridelkom svojih rok zasadi vinograd. (Cf. Prov. 31, 10.) — Srečen je mož, ki od Boga tak veseli lepi vinograd dobi! Srečen si, ko imaš pridno pošteno, pobožno ženo!

b) Gospodov vinograd tebi zročeni so tvoji otroci, — in družina. — Neka Spartanska mati je svoji prijateljici, ki jo je prišla obiskavat, vedno razlagala in pripovedovala, koliko lepega premoženja da ima, in koliko veselja nad njim uživa. Prijateljica, ki je že dolgo vidila ni, si misli, bi že znalo biti, da je ta moja tovar-

šica in vestnica mladosti v poznejših letih srečo imela in kje podedovala hiše, verte, njive, gorice, in veliko drugega imetka. Ogleduje se po hiši, kje bi kaj bogastva vidila, pa vse je bilo borno in priprosto pohištvo. Gleda zunaj, kje bi bile njive, travniki, gorice, pa vsega nič ni! Ko pa še le vedno razlaga o svojem velikem bogastvu, njo zadnjič vpraša: Kje pa le imaš tisto premoženje? Spartanka svoj odgovor nekaj odlaga. Ko pa njeni otroci iz šole priskakljajo, pokaže na nje govoreča: To je moje bogastvo, moj zaklad, moje veselje, moje vse. — In jej začne razlagati lepe lastnosti otrok. —

Ja keršanski starši, vaši otročiči so v resnici lepe mladike — vinograd Gospodov, vam največe veselje. Obilnokrat se je že zgodilo in se še zgodi, da bi starši radi vse dali za eno tako mladiko — radi vse gorice in njive dali za en sam vinograd Gospodov. — Vi pa ste od Boga sprejeli nedolžne otroke, ker Bog je, ki je blato oživil, in še oživlja človeka dandenes. Velika sreča pri hiši so pridni, pobožni otroci, in skerbna poštena družina, kar vam je Bog izročil kakor lepi veseli Božji vinograd.

c) Prelepi vinograd Gospodov je tvoja duša. — Če nimaš žene ne otrok, vendar pa si sam preimenitni, blagi ters Božji, po svoji neumerjoči duši. Vsak človek ima zraven telesa od Boga še tudi v sebi dušo, koja je božja podoba. Duša človeka požlahti, da reči sme: Tudi jaz sem rožica — v božji vertec vsajena. — Ta vinograd nam je Bog oče zasadil, Bog Sin, Jezus Kristus, ga je obrezal in pogrobal v svoje serce, ga napaja z nebeško roso — svoje rešnje Kervi, in sam sv. Duh podpira našo dušo, da je nevihte skušnjav in nadlog ne poderejo, temuč da lepo raste, v milosti božji cvete, in Bogu prijetni sad dobrih del obroduje. Za ta vinograd — našo dušo — je delal in se trudil Jezus celo življenje posebno svoje zadnje tri leta, po dne učil, po noči molil, naj bi se ja nobena dušica ne pogubila. Moram opravljati dela Boga, ki me je poslal, dokler je den, ker prišla bo noč, kadar ne more jih nihče opravljati. — Ko je pa Jezus v nebesa odšel je vsakemu nam zročil skerb za našo dušo. Vsak mora skerbeti za svojo dušo in ta božji vinograd obdelovati. O tem še v drugem delu.

2. Kakor je gospodar v današnjem evangelju poklical svoje težake pred se, tako bomo tudi nekda vsi stali pred svojim vsevedočim gospodom Bogom. Vsak bo moral odgovor — račun dati, kako je kaj delal in živel. Ker tedaj vemo, da bo prišla tista ura, ko bomo poklicani pred Boga, moramo tudi skerbeti, da vinograd, kterega nam je Bog zročil, dobro obdelujemo.

a) Ti keršanski gospodar in hišni oče moraš skerbeti za božji vinograd — za svojo ženo, otroke in posle. —

α) Žena je tvoja pomočnica — razveseljevalka, ti si jej ljubezen in zakonsko zvestobo dolžen. Tako namreč uči sv. apostel Pavel: „Možje, ljubite svoje žene, kakor je Kristus ljubil svojo

cerkev, in je samega sebe dal za-njo da njo posveti, očisti v kpelji vode in besedi življenja, da si oskerbi častito cerkev brezmadežno, neopraskano, ali enakošno, temuč da je sveta in neomadežana. Tako morajo tudi možje ljubiti žene svoje kakor telo svoje. Kdor svojo ženo ljubi se sam ljubi. — Žena pa spoštuj moža svojega.“ (Ef. 5.) — Ti si obljubil svoji ženi, in ti žena si prisegla tukaj pred Jezusovimi nogami ljubezen in zvestobo do hladnega groba; da si bodeta vidljiva angela varha, eden drugega butaro nosila in si za življenje uzajemno skerbela. — Kaj pa pomenja v tvojem sercu jeza do tvojega moža, nezvestoba in zaničevanje? — Kaj pomenja vse preklinjevanje do tvoje poštene žene, tepenje, razzakonje. Glej keršanska duša, kako slabo slabo skerbiš za svoj vinograd, kako slabo obdeluješ goričico, katero ti je Bog zročil! Pobljšaj se kristjan! —

β) Tvoj preveseli vinograd, kterega si od Boga prejel, so tvoji otročiči — in posli. Tudi za nje moraš skerbeti; kakor se tersek obdeljuje, snaži, obreže, preden grozdek rodi, tako je tudi z otroci in domačimi mnogo dela, preden je za kaj. Otroka moraš začeti že v mladosti vzgajati, učiti, drugače se ti spridi, ti postane bodeč tern. Ve matere je morate že na rokah učiti Boga spoznavati in ljubiti, in moliti. Le pobožnost, katero dete z materinim mlekom povžije, mu ostaja tudi celo življenje. Vi očetje morate skerbeti za obleko, za šolo, ker sami časa in priložnost nimate je učiti. Posebno se pa starši morate varovati pohujšanja, ker Kristus roti strašne kazni takim, kateri nedolžne otroke pohujšajo. Gorjé svetu zavoljo pohujšanja! Joj človeku, po katerem pohujšanje pride. Kdor enega teh malih, ki v me verujejo, pohujša, mu je boljše, da se mu obesijo žermlje na vrat in se pogrezne v globoko morje — pogubljenja večnega. (Mat. 18, 6.) — Pa tudi za svojo drugo družino morate skerbeti, da lepo Bogu služi, in paziti na-njo, da se po vaši zanikernosti ne pogubi, ker tudi od njihovih duš bodete odgovor dajali. (Heb. 13, 7.) Oj skerbite, skerbite, keršanski starši za svoje nedolžne otročiče, ktere ljubi Jezus tako rad ima, da njim nebeško kraljestvo obeča: Pustite male k meni priti, ker njihovo je nebeško kraljestvo. (Luk. 18, 16.) — Sicer je velikokrat težava z otroci in družino, vendar bodite močni in stano vitni, marljivo obdelujte ta Gospodov vinograd, plačilo obilno vam bo usmiljeni Jezus za-to dal, plačilo večnega veselja! — Delajte, dokler je den, ker prišla bo noč, in vam delati ne bo več mogoče. Ko vi svoje trudne oči zatisnete, vam za vaše otročiče nihče več skerbel ne bo. Kar ste zanemarili in zamudili, je za vselej zamujeno na njih in njihovim zarodom. — Obdelujte Gospodov vinograd marljivo; skerbite za svoje otroke in podložnike.

b) Mi pa, ktere je Bog postavil v samiški stan, ki nimamo ne za ženo skerbeti, ne za otroke, mi moramo pa gledati, da svoj edini vinograd — kterega nam je Bog dal — svojo neumrejočo

dušo osnažimo, okinčamo, dobro obdelujemo. — Vsaka druga skerb je neumnost pred Bogom, kakor nas Jezus sam uči! Kaj pa hasni človeku, če bi si vesoljni svet pridobil, na svoji duši pa kvaren bil? Ali kakošno zamembo bo človek dal za svojo dušo? Sin človekov bo namreč prišel v slavi svojega očeta z angelji svojimi, in bo vsakemu povernil po njegovih delih. — Perva skerb nam mora biti, da si svojo dušo rešimo. Vsako uro, vsaki čas moramo za-njo skerbeti, kakor danešni gospodar za svojo gorico, ki je od jutra do večera večkrat težake vabil v svojo gorico. Že v jutru svoje mladosti moramo skerbeti za svojo dušo. Ne vemo namreč, če bomo doživeli jutrešnega dne, za-to ne smemo odlagati skerbeti za svojo dušo. Koliko jih je, ki že v mladosti pomerjejo. Tudi tebe ljubo dete, smertna kosa v juterni rosi tvoje mladosti lahko pokosi. Zato pa le skerbi že zdaj, da lepo Bogu služiš, svojo dušico zveličaš. — Tudi ti keršanska mladina, ki ti že priteka šesta in deveta ura srednje starosti, ki ti pripeka goreče solnce grešnih skušnjav in ti goričico in grozdje osmoditi hoče — tvojo dušo poškodovati, tudi tebi je treba skerbna in pazljiva biti, da Bogu zvesta ostaneš. Mladeneč, deklica, vojskuj se, prosi Jezusa in Marijo za pomoč, da ti toča smertnih grehov tvojega vinograda — duše — ne potolče, ne pobije za večno pogubljenje. — Pa tudi ti priletni kristjan, ki že imaš na uri svojega življenja enajst ali polji dvajset, zate je posebno treba, da še te pol urice svojo gorico obdeluješ in svojo dušo oskerbiš, in jo pripraviš Jezusu za lepo nevestico. Posebno, če ti tvoja vest pravi, da si v svoji mladosti hudobno živel, Boga žalil, zadnji čas dobro porabi. Z ljubeznijo in gorečnostjo znaš popraviti vse mlačnosti in zamude svojih pretečenih let. — O delajmo kristjani, ali stari ali mladi, delajmo vse za Boga, dokler je še den, in nam še solnce milosti božje sije, ker, ko bo že noč prihajala, in se nam pred očmi zmrabilo bo, ne bomo mogli ničesar več za Boga storiti.

Sklep.

Lepi zgled skerbnega težaka v Gospodovem vinogradu, kako da moramo vedno za Boga delati, svojo dušo zveličati, nam sveta cerkev danes pred oči stavi — sv. Katarino Ričijevič. — Katari-nica plemenita hči rodbine Ričijevič na Laškem, je že v svoji nežni mladosti kazala posebno pobožnost. Ko je še v šolo hodila je v prostih urah šla namesto k igračam, pred podobo križanega Jezusa. Ondi premišljava bridko terpljenje, moli in joka. — V trinajstem letu svoje mladosti zapusti svet in posvetno veselje, in gre v samostan. Tukaj še več moli, bedi in se posti. Svoje telo strahuje z verigami in železjem. Zraven pa vse druge dela zvesto in rada opravlja. Posebno usmiljena mati je bila zapuščenim in bolnikom, katerim je najrajši stregla. — Bila je večkrat zameknjena.

Rane Kristusove so se prikazale na njenem telesu. Bodoče reči je prerokovala. Zbolela je, na smertnih bolečinah si da prinese presveto popotnico, in z Jezusom združena sedemdeset let stara v Gospodu zaspil, njena duša pa je šla k Jezusu po zaslužen plačo v večno veselje. — (Prop. Lav. 13. febr.)

Oj vzemimo si vsi — mladi in stari — sveto Katarino za zgled! Delajmo tudi mi skerbno za Boga vse svoje žive dni, dokler je še den in čas, ker prilezla bo tudi nekdanj za nas temna noč smertne ure, ko ne bomo mogli več delati Bogu dopadljivih del. Skerbimo za svojo dušo, živimo za Jezusa, naj se ljubi Jezus nam pridruži, in se še nam v smertni uri zaužiti da, in prinese krono večnega plačila. Amen.

Pridiga za nedeljo Seksagesimo.

(Božjo besedo smo dolžni poslušati vsi, in vsi izgovori so prazni, gov. — f—.)

Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša.
Luk. 8, 8.

V v o d.

„Brez vere ni mogoče, Bogu dopasti.“ (Hebr. 11, 6.) „Vera pa je iz poslušanja, poslušanje pa po besedi Kristusovi.“ (Rimlj. 10, 17.) Tedaj ni mogoče verovati, ako se ne posluša; ni mogoče poslušati, ako se ne oznanuje. Iz tega se vidi, da je oznanovanje božje besede neobhodno potrebno, da se človek do dobrega soznani z verskimi in djanskimi resnicami. Bog sam je našim prvim staršem z besedo na znanje dajal svojo voljo. Tudi je zapovedal starim očakom, da so morali v pravi veri z besedo podučevati sinove in hčere. Naš Zveličar sam je z besedo razlagal ljudem svoje zveličanske nauke, in je tudi svojim apostelnom naročil, naj z besedo podučujejo ljudi v sveti veri božji. Rekel jim je: „Pojdite po vsem svetu, in oznanujte evangelje vsaki stvari.“ (Mark. 16, 15.)

Kakor pa je od ene strani oznanovanje potrebno, da se človek soznani z verskimi in djanskimi resnicami, ravno tako je od druge strani potrebno poslušanje, in sicer potrebno slehernemu odraščnemu kristijanu. Ravno zato Kristus ni zastoj spregovoril tiste praznične besede, ktere smo brali v današnjem svetem evangelju, ter je rekel: „Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša.“ Dovolite pa, da vam danes še bolj določno skažem, kako potrebno da je poslušanje božje besede vsakemu od-

raščenemu kristijanu, in da ob enem tudi zavernem nektere prazne izgovore v ozir poslušanja božje besede. Poslušajte.

Razlaga.

I. Ljubi kristijani! božja beseda nam je eden naj imenitnejših pripomočkov v zveličanje, zakaj:

1. Poslušanje božje besede je potrebno nevednim ljudem. Nemci pravijo po pregovoru: „Učen nobeden ni padel iz nebes.“ Če se pa človek še posvetnih vednost in umetnost brez nauka in podučevanja ne more naučiti; kolikanj manj se bo brez podučevanja in nauka naučil naj težavnije zmed vseh vednost in umetnost, ter tiste vednosti in umetnosti, ktera človeka uči keršansko živeti! Kristijan namreč mora vedeti, v čem da keršanstvo obstoji, ktere resnice da v sebi ima; vsega tega pa bi ne mogel vedeti, ko bi ne bilo ljudi, od Boga samega postavljenih v to, da oznanujejo čiste znanjske in djanske resnice. Sv. Pavl pravi: „Namesto Kristusa smo poslani, kakor da bi Bog po nas opominjal.“ (II. Kor. 5, 20.) Bog bi nam bil res lahko um razsvetlil z notranjo lučjo, in nam voljo k dobremu nagnil s svojo gnado; toda on tega ni hotel storiti, marveč je naravnal, da se ljudje učé od ljudi in ravno zato je potrebno, večkrat in pridno pridige in keršanske nauke poslušati. Sosebno potrebno je to tistim, kteri so po obilnih svojih vsakdanjih časnih opravilih zaderžani in med tednom ne utegnejo podučevati se v resnicah svete vere. O koliko ljudi se znajde dandanes ne le med porednim priprostim ljudstvom, temveč celo v viših stanovih, kteri prav marljivo oskerbujejo svoje hišno gospodarstvo in svoje časne opravila; v ozir tega pa, kar v večnost sega, verskih in djanskih resnic pa so marsikterokrat nevedniši memo malih otrok, ki k nauku hodijo za prvo sv. spoved.

2. Poslušanje božje besede je potrebno grešnikom. Ako hočeš človeka zbuditi iz terdega spanja, ne bo zadosti, da le na lahko poterkaš na duri njegove spavnice ali pa da luč nažgeš in postaviš blizo njega; ampak ga je treba klicati z glasnim glasom. Ravno tako tudi človeku, ki terdo spi v pregrehah, ne zadostuje le samo kaka dobra misel ali pa luč njegove lastne pameti, da bi ga zbudila in k pokori pripeljala. Kader hoče Bog kakega grešnika na pot pokore pripeljati, po navadi se ne posluži nenavadnih pripomočkov, temveč ga pelje k resni v živo segajoči pridigi. Ako se grešnik pridigi odteguje, sam si je kriv svojega pogubljenja, zakaj Bog ni dolžen, po nenavadnih pripomočkih grešnika prisiliti k pokori in ga pogina oteti. Dokler grešnik pridige in keršanske nauke še rad posluša, še zmirom je upati, da se bo spreobernal. „Zakaj razlaganje tvoje besede, o Gospod! razsvitljuje,“ pravi kralj David (Ps. 118, 130.). Hudi duh pusti marsikterokrat

grešnika moliti, k sv. maši, na božje pota, k spovedi in svetemu Obhajilu hoditi, zakaj vse te pobožne vaje so mu večidel brez vspeha in sadu, dokler prav ne ve, kako jih mora opravljati. Da bi pa grešnika od poslušanja pridige in keršanskega nauka odvernil, si satan vse prizadene, in mu sto in sto izgovorov navdihuje, da bi ne hodil poslušat božje besede.

3. Poslušanje božje besede je potrebno pobožnemu človeku. Naj si ogenj še tolikanj živo, svitlo in veselo gori, vendar le bo kmalu ugasnil, ako se mu vedno novih derv ne prilaga. Ravno tako je pobožnemu kristjanu, da v dobrem stanovitnem ostane, potreba, da božjo besedo pridno posluša, ter ž njo svoji pobožnosti živež, svoji čednosti stanovitnost dobiva in si na novo oživlja svojo gorečnost. Tisti, ki si domišljujejo, da so že zadosti pobožni in da toraj pridig in keršanskih naukov ne potrebujejo, veči del nimajo prave pobožnosti in čednosti, ampak le dozdevno. „Kdor je iz Boga, posluša božjo besedo,“ pravi Jezus sam. (Jan. 8, 48.) Vsi pravi služabniki božji so spoznali in obstali, da brez poslušanja božje besede niso v stanu varno in stanovitno hoditi po potu čednosti. Zatoraj je prepeval kraljevi prerok, rekoč: „Tvoja beseda je svitilo mojim nogam in luč mojim stezam.“ (Ps. 118, 105.)

II. Prazni so tedaj vsi izgovori, s katerimi se izgovarjajo nemarni kristjani, kader božjo besedo ne poslušajo in se jej odtegujejo.

1. Nikdar toraj ne reci, o kristijan: „Imam preveč opraviti; ne utegnem poslušati pridig in keršanskih naukov.“ Glej, za nepotrebno razgovarjanje, in druge nečimerne reči imaš časa zadosti, kaj ne? kako je to, da bi ravno za poslušanje božje besede časa ne imel? In ali je mar še katero drugo opravilo bolj imenitno, kakor je delo tvojega zveličanja? Ali za časne opravila ni zadosti, ako jim daruješ celi teden? Kdo ti bo pa tvoje dolžnosti na serce pokladal, ako k pridigam ne hodiš in h keršanskim naukom? Kje drugej nek boš zvedel, katerih grehov se imaš ogibati, v katerih čednostih se vaditi. in kako prav in keršansko živeti?

2. Ne reci: „Pridige so mi predolge; toliko časa v cerkvi ne sterpim.“ To je res čudno, da nekterim ljudem nobeno posebno razveseljevanje, in akoravno bi jih tudi še tolikanj vpehalo, predolgo ni; le samo pridige in keršanski nauki se jim tako nesterpljivo dolgi vidijo! Pomisli! ali ti ne bo nekdaj večno terpljenje v peklu po tem takem tudi predolgo? Komur se poslušanje božje besede predolgočasno zdi, kaže, da ni priden kristijan, in da je popačeno njegovo serce.

3. Ne reci: „Jaz sam vem, kaj mi je storiti, ni treba, da bi mi pridigar to pravil; sem zadosti podučen v keršanskem nauku.“ Ti tedaj že vse veš? Prav! Zakaj pa tudi ne storiš vsega, kar je prav in dobro? in

zakaj ne odpustiš, kar je hudo? Pridigar, si misliš, ti nič novega ne bo povedal. Toda, ali za-to hodimo v cerkev, da bi se nam novice razlagale? Ali pa morda pričakuješ, da ti bo pridigar razlagal nove verske in djanske resnice? In če si tudi dosti podučen v resnicah svete vere, pa vendar le morda vsemu temu vkljub pregrešno živiš: kdo te bo tedaj dramil iz grešnega spanja, ako se božje besede ogiblješ? Ali mar ne veš, da morajo božjo besedo ne le poslušati, temuč tudi spolnovati vsi ljudje ne le priprosti in neučeni, ampak tudi visoki in učeni ljudje? Kdo te bo pa prigovarjal, da jo spolnuješ, ako se pridigam in keršanskim naukom odteguješ?

4. Ne reci: „Pridigarji so mi preojstri; vedno se nad pregrehami grozó, in vsako najmanjšo reč v pogubljenje obsodijo.“ Ali mar hočeš, da najbodo kakor mutasti psi? Ali meniš, da smejo Jezusovim naukom kar naravnost nasproti, pot proti nebesom zložno narejati in široko? In povej mi, kje je kak pridigar, da bi vse ljudi pogubljeval in vsako reč? Ali je mar kak duhovnik pekel naredil? Ali je on dal deset božjih zapoved? Ne pridigarji, temuč le grehi pogublajo ljudi! — In gotovo je to posebna milost za ljudi, ako v svojem kraju imajo pridigarja, kateri se z živo gorečnostjo in z vso močjo božje besede vzdiguje zoper očitne pregrehe, pohujšanja in zapeljevanja.

5. Ne reci: „Pridigarji sami ne spolnujejo, kar drugim oznanujejo.“ To je gorečim pridigarjem navadno plačilo, da jih zaničujejo in obrekujejo tisti ljudje, katerim so vest iz spanja zdramili. Kdo bi se čudil, da volkovom ni všeč, kader psi lajajo? In ko bi tudi res bilo, kar hudobneži pridigarjem očitujejo, kaj po tem? Ali mar ni Kristus rekel od hudobnih pismarjev in farizejev, katerih dolžnost je bila, ljudem razlagati postavo: „Karkoli vam porekó, to storite, po njihovih delih pa nikar ne ravnajte!“ (Mat. 23, 2.) Res je, da pridigar, ki je na slabo stran zašel, s svojim pridigovanjem in opominjevanjem ne bo veliko opravil; zakaj kar s svojo besedo izzida, s svojim slabim zgledom spet podira. Pri vsem tem pa je le vendar neoveržljiva resnica, da pomote pridigarjeve ljudje le radi zvišujejo, iz česar pa se izhaja, da po tem tudi samo božjo besedo le malo obrajtajo.

Sklep.

Ljube duše! mi vsaj nikdar božje besede ne zanemarjajmo in ne zametujmo, marveč pridno jo poslušajmo. Naše serce ne sme biti podobno terdi skali, na kateri bi se seme božje besede ne moglo vkoreniniti, in svoje moči ne moglo razodevati sosebno ob času skušnjave. Naše serce tudi ne sme podobno biti s ternjem poraščeni njivi, da bi v ujem skerbi in bogastvo in sladnosti življenja zadušile seme božje besede in ga nerodovitnega narejale. Tudi nam ne sme pasti seme božje besede kakor poleg pota, da nam ga hudi

duh spet iz serca ne odnese, in nam zveličanja v nevarnost ne postavlja. Velikoveč skerbimo, da bo seme našlo dobro, rodovitno zemljo, v kateri bo stotern sad storilo za naše večno zveličanje! Amen.

Pridiga za ned. Kvinkvagesimo.

To nedeljo se po vseh škofijah pastirski list zastran posta prebira, zatorej letos tadi pridiga za to nedeljo zavoljo pomanjkanja prostora izostane.

Pridiga za I. postno nedeljo.

81

(Kaj nas uči pepelenje? gov. J. A.)

„Memento homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.“*)

Spomni se o človek, da si prah in da se boš v prah spremenil.

Tako pravijo duhoven na pepelnico pri pepeljenju.

Vvod.

Predpust je minil in post je nastopil. Ko sem zadnjič nekega dekleta vprašal, kako je kaj pustovala in če je kaj zlo plesala, dala mi je tale nepričakovani odgovor: Gospod, časi niso potem, da bi mogli razsajati; ljudje so zlo bolni in revščina pri vsakem oknu kuka! Prav imaš, mislim si sam pri sebi, saj je res taka; kader se hudo godi, človeku take reči še na misel ne pridejo. In skušnja nas uči, da ljudje Boga takrat zmiraj več žalijo, kader so siti in vsega dovolj imajo, kakor takrat, ko jih revščina tare. Glejte, ljubi moji! tako nam modri Bog sam včasih kakošno pridigo naredi, ko nam bolezen in druge nadloge v hišo pošlje — in taka pridiga še tistim v serce gre, ki sicer k pridigam ne hodijo, in jih ne poslušajo.

*) Še do začetka našega stoletja so nekteri pridigarji navado imeli, da so vsak rek svetega pisma najprej v latinskem, potem še le v domačem jeziku povedali. Mislim da je bilo to res od več, da so take besede poslušalce terpinčile. Ravno tako se mi pa napéno zdi, da se novejši pridigarji vsake latinske besede tako skerbno ogibljejo; in vendar bi se včasih prav lepo podale posebno take besede in reki, ktere verni pri maši in cerkvenih obredih večkrat slišijo, postavim zgornji rek ali na vernih duš dan: Requiem i. t. d. skusil sem in vidil, da ni bilo brez uspeha.

Predpust je tedaj proč; v torek ob dvanajstih mu je odzvonilo v znamenje, da se zdaj resni, spokorni postni čas prične. Kdor pa je zvonenje po noči preslišal, temu je cerkev drugi dan, na pepelnico, to povedala z besedami, ktere so duhoven pri pepeljenju govorili: „Memento homo etc. Spomni se, o človek i. t. d.“

Vsako leto slišite te besede; tudi v sredo ste jih zopet slišali. Ali pa tudi veste, na kaj vas te besede spominajo, kaj nas učé? Če ne veste, povedal vam bom danes; če pa veste, toliko boljši, si bote vsaj te besede še bolj k sercu vzeli. Bog nam daj svojo pomoč!

Razlaga.

1. Memento homo etc. Spomni se, o človek! i. t. d. — Česa nas te besede opominjajo? Te besede nas opominjajo na to, kaj da smo in iz česa da smo. Iz persti, iz zemlje, iz prahu je Bog Adama vstvaril — iz persti, iz zemlje, iz prahu smo tudi mi, ki smo kost iz njegovih kosti, meso iz njegovega mesa. Tedaj lončena, perstena posoda smo. Veste pa sami, kako lahko se taka posoda pokvari in ubije. Tako hitro je tudi po človeku! Kaj se boš tedaj zanašal, kaj si tako brez skerbi? Ali ne veš, da lahko še danes zbolíš, da lahko vsak dan umerješ? Le poglej unega mladenčca, ki je še pred kratkim bil korenjak kakor hrast, ki ga ni bilo ugnati, zdaj pa kašlja in se vlačí kakor senca! In kakor bi nas Bog še posebno hotel opomniti, iz kakošnega blaga da smo, smo ravno na pustni dan dekleta v naj lepši mladosti pokopali! Stopi tedaj, ljubi kristjan, na pokopališče in poslušaj, kako ti vsak grob oznanuje resnico: Memento homo etc. Spomni se, o človek itd. Poslušaj, kako mašnik govore pri pogrebi in kako bodo morebiti tudi nad tebo kmalo rekli: „Iz persti si ga naredil, s kostmi in žilami si ga sklenil; obudi ga o Gospod! posledni dan. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.“

2. Memento homo etc. Spomni se, o človek i. t. d. — Kaj nas te besede še učé? Da moramo ponižni biti, ker smo iz tako slabega, zaničljivega blaga. Pač bi ne bilo toliko prevzetnosti, toliko baharije, toliko sovraštva, ko bi človek večkrat pomislil, kaj da je. — Prah si in v prah se boš premenil, premenila, če glavo še tako po koncu nosiš, če se še tako šopiriš, če svoje meso tudi v žido in žamet oblačiš, če svojega revnega bližnjega še tako zaničuješ! — Prah si in v prah se boš premenil, kakor tvoj bližnji, ktereга sovražiš in pogledati ne moreš! — Glejte hudič je Jezusa hotel k napuhu zapeljati, ker mu je rekel: „Če si Sin Božji i. t. d., ali on se mu ni vdal. Kristjani pa se mu tolikokrat dajo zapeljati, ko jim napuhnjene misli v glavo daje in jih k prevzetnosti šunta, rekoč: Kaj se boš menil s tem capinom, ni vreden, da ga pogledaš! Kaj, ti se boš njemu uklanjal, ki si starši od

njega! Kaj, ti si boš dajal od soseda zapovedovati, ti, ki imaš pol več, kakor on! — Tako in enako hudič v prevzetnost in sovraštvo napeljuje in — kristjani ga le preradi ubogajo. Kader vas tedaj tako skuša, ljubi moji! nikdar ga ne poslušajte; mislite takrat, da ste prah, da ste revne stvari, da ste v Božjih rokah, kakor vaš bližnji.

3. *Memento homo, etc.* Spomni si, o človek, i. t. d. — Kaj nas te besede še učé? — Da ne smemo nase zapati, ampak le na Boga. Naj je kdo še tako pameten, naj je še tako močen, še tako pobožen; lahko pade, če ga Bog s svojo gnado ne podpira. Kakor Jezusa tako tudi nas hudič v skušnjavo napeljuje rekoč: Skoči tukaj doli; pojdi sem, pojdi tje; stori to, stori uno; nič se ne boj, saj je Bog svojim angelom zapovedal, da te bodo na rokah nosili, da se ne spodtakneš, da ne padeš, da ne grešiš. Ali nikar mu ne verujmo! Recimo z Jezusom: Zapisano je, da ne smeš Gospoda svojega Boga skušati! In kdor nevarnost ljubi, v nevarnosti bo poginil. Ložej je skušnjav se ogibati, kot v skušnjavah premagati. Kader nas tedaj hudič v skušnjavo vabi in v nevarnost, nikdar ga ne poslušajmo; takrat pomislimo, da smo prah, da smo iz mesa, da smo revne stvari. Če te tedaj hudobni tovarši, tovaršice vabijo: Pojdi, gremo v kerčmo, gremo na ples, gremo igrat, nikar ne verjemi, nikar ne ubogaj. Če se v nevarnost podaš, pred ali poznej boš padel in padla! Pomisli, kakor te opominja nek cerkven učenik, da nisi modrejši kot Salomon, ne pobožniši kot David, ne močnejši kot Samson. Ti hrasti so v skušnjavi padli in ti ubožec upaš, da boš obstal!

4. *Memento homo, etc.* Spomni si, o človek i. t. d. — Kaj nas te besede še učé? — Da naj nikar ne navezujmo svojega serca na posvetno. Prah smo, in v prah se bomo zopet vernili. Kaj nam bo takrat vse posvetno pomagalo? Kaj denar? Kaj meseno poželjenje? In vendar so nekteri tako neumni, da hudiča poslušajo, ko jim časnih dobrot obeta in posvetnega veselja, ko jim govori: Vse to ti dam, če pred me padeš in me moliš! Koliko je takih, ki za denar vse storé, ki za male krajcarje svojo srečo, svojo dušo hudiču prodajo. Za denar goljufujejo, po krivem prisegajo; za kozarec vina, za majhen dobiček izdajajo svoje prijatle, in prodajajo vero! Ne tako ljubi moji! nikar ne verujmo hudiču, če nam častnega veselja ponuja in posvetnih dobrot na kupe. To je le sleparija. Saj ni nič njegovega, saj nič nima in tudi dati ne more! Kader tedaj skušnjavec pride in se prilizuje, ko obeta in sladka, nikar ne verjemimo, ampak z Jezusom recimo: Poberi se satan! — Keršansko dekle! spomni se teh besed takrat, ko pride zapeljivec in ti zlate gradove obeta, ko ti obeta, da te bo vzel, če se mu udaš! Odpodi ga od sebe in reci: Poberi se satan!

5. *Memento homo, etc.* Spomni si, o človek, i. t. d. — Kaj nas te besede še učé? — Da ne smemo svojemu telesu tako streči. Prah pač ni vreden, da bi ga tako čislali in tako ljubeznjivo ž njim ravnali! — Bolj ojstro ko bomo ž njim delali, manj skušnjav nam bo delal. Toraj nas te besede tudi opominjajo, da se moramo pokoriti, postiti. Ta prah, to mesc nas je že tolikokrat v greh zapeljalo, naj tudi terpi, posebno zdaj v postu. V rašovniku in v pepelu so kdaj pokoro delali, postavim Ninivljani ob Jonatovem, Izraelci ob Joelovem času. Delajmo tudi mi pokoro, če tudi ne v rašovniku in v pepelu, pa vsaj s pravim postom. Postijo naj se vsi počutki, ker so se vsi pregrešili. Postijo naj se roke, ki so se stegovala po tujem blagu, ki so nečiste reči doprinašale s tem, da bodo povernile in popravile škodo na ptujem blagu, da se bodo zanaprej zderževale nečistih djanj in se povzdigovala k Bogu za usmiljenje in odpirale revnim v pomoč. Postijo naj se noge, ki so hodile po slabih, pregrešnih potih s tem, da bojo hodile raji v cerkev in po križevem potu. Postijo naj se oči, ki so gledale nečimernost s tem, da se obračajo zanaprej proti nebu in pregledujejo posledne reči. Postijo naj se ušesa, ki so do zdaj poslušale marnje, obrekovanja s tem, da bodo zanaprej le Božjo besedo poslušale in poveljem svojih predpostavljenih se odpirale. Posti naj se jezik, ki je klel, gerdo govoril, obrekoval ali pa molčal, ko bi bilo treba govoriti; posti naj se, da se bo zderžal zanaprej pregrešnih besed, da se bo le obračal v molitev, v čast Božjo in v zveličanje svoje in svojega bližnjega. Postita naj se goltanec in želodec, ki sta preveč jedla in pila, s tem, da zdaj tudi včasih radovoljno stradata!

Sklep.

Slišali smo toraj, ljubi moji! kaj pomenjajo te besede, ktere duhoven pri pepeljenju govore. Blagor nam če jih večkrat premišljujemo in k sercu jemljemo! Te besede nas bodo ponižne delale, da ne bomo preveč nase, ampak le na Boga zaupali, da ne bomo svojega bližnjega zaničevali in sovražili; te besede nas bodo varovale pred skušnjavami in zapeljivostjo tega sveta; te besede nas bodo priganjale k postu in k pokori. Premišljujmo jih tedaj radi in ravnajmo se po teh naukih, ktere nam dajejo. Ne le na pepelnico, ne le danes, ne le v postu; ampak sicer večkrat med letom naj nam v ušesa šumé in v sercu odmevajo pomenjlive in resne besede: „*Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!*“ Spomni se, o človek! da si prah in da se boš v prah spremenil.“ Amen.

Pridiga za II. postno nedeljo.

(Človeška duša bo živela večno; gov. J. T.)

Vvod.

Mozes, sloveč judovski postavodajavec, je umrl kakih petnajst sto let pred Kristusovim rojstvom. Elija, eden naj imenitnejših prerokov Izraelovih, je šel iz tega sveta blizo tisuč let, preden je Jezus prišel na zemljo. Po besedah danesnega sv. evangelja pa sta se obadva, Mozes in Elija, spet prikazala, ko se je bil Zveličar spremenil na Taborski gori, in sta se z njim pogovarjala. Govorili pa so, kakor pové sv. Lukež, od terpljenja Jezusovega, ki je bilo vedno bližej in bližej. — Ta prigodba nam je spet očitna priča sploh znane resnice, da ob smrti človekovi umerje le telo, duša pa še dalje živi in bo živela vekomaj. — Ta resnica pa, da je namreč naša duša neumerjoča, je prav tolažljiva pa tudi prav podučna resnica, če jo prav in pridno premišljujemo, in si k sercu ženemo. In ravno za to sem si jo odbral v svoje danesnje govorjenje in premišljevanje. Tedaj rečem:

- Človeška duša je neumerjoča, ta resnica je
1. prav sladka resnica; je pa tudi
  2. prav podučna resnica. Pripravite se!

Razlaga.

1. Naj se že godi človeku na tem svetu ali dobro ali hudo, naj si že bo ali srečen ali nesrečen; vendar mu je le sladka resnica ta, da njegova duša ne umerje, temuč bo živela vekomaj. — Ko bi postavim naša duša bila umerjoča, kakor je naše telo, kako močno bi pač ta misel serce poderla slehernemu človeku, bodi si srečnemu ali nesrečnemu!

a) Če bi se znašel človek vsreči, večkrat bi si mislil in rekel sam med seboj: „Kaj mi pomaga, da me je Bog oblagodaril z bogastvom? kaj mi pomaga, da me ljudje spoštujejo in obrajtajo? Kaj mi pomaga, da mi je veselje na ponudbo? Kaj mi pomaga, da sem terden in zdrav? Enkrat bo le vendar prišel tisti dan, prišla tista ura, in kdo ve, če ni že prav prav blizo, ko bom moral zapustiti vse te časne reči, ter se ločiti od blaga in premoženja in posvetne časti, in na to bom revniši od naj revnišega berača, ker se bom povernil v nič, nič več ne bom, in me

bo popolnoma konec.“ In res, kaj bi človeku, ki se nahaja v sreči, pomagalo njegovo bogastvo, njegova čast, njegovo zdravje, če si pa z njim ne more pridobiti večnega zveličanja?

b) Pa tudi nesrečnega človeka bi k tlam pobijala ta misel, misel namreč, da mu bo duša umerla s telesom vred. Ubogi, nesrečni, preganjani človek bi rekel: „Zares, boljši bi mi bilo, ko bi me nikoli na svetu ne bilo, ko bi nikoli rojen ne bil.“ Vsaka nova ura mojega življenja porodi mi novo žalost spočenja, novo terpljenje, prinaša novo britkost seboj in novo težavo; in kader bom umerl, res bo moja revščina pri kraju, toda, ker se bom v nič spet nazaj povernil, nimam za svoje obilno terpljenje celo nobenega povračila pričakovati, nobenega odškodovanja ne upati.“ — Poglejte, kristjani moji! v take žalostne tožbe bi nas potegnila misel, da je umerjoča naša duša! —

Toda, ker naš pamet neči in nas sv. pismo prepričuje, da je neumerjoča naša duša, najdemo se vse na boljsem, in ni nam treba, tako milo tožiti. — Pravemu kristjanu, ki se znajde v sreči, ne bo nič kaj podirala serca misel ta, da bo moral poprej ali pozneje zapustiti posvetno blago, posvetno čast in druge časne dobrote. On ve, da bo za nje dobil vse boljše dari, prejel tiste zaklade, katerih rija ne razje, molj ne razgloda, in tatje ne izkopljejo, in ne pokradejo, in proč ne odnesó. — Tistim pa, ki preživé svoje dni v revščini, v boleznih, v preganjanju, tudi ne bo tolikanj nadležna in mučivna njih nadloga, če si spomnijo, da po smerti se bodo preselili v življenje, v katerem ni nič več nobenega razločka med ljudmi in da bo ondi berač ravno tako obveljal pred božjim obličjem, kot naj mogočniši kralj, in da bodo tam tudi reveži in siromaki šli v veselje svojega Gospoda, kakor vsak drugi pravičen kristjan, in prejemali preobilno plačilo za vse terpljenje, ki so ga prebili v sedajnem, plačilo za vse križe in težave, za vse stiske in nadloge, ki so jih preterpeli na tem svetu, prestali v tej revni, solzni dolini. —

c) Pa tudi še zavoljo neke druge reči je sladka ta resnica, resnica namreč, da je neumerjoča naša duša. Splóh znano je, da nas hudo zabeli, kader vam smert pobere ljubeznive zlahtnike ali ljubljene prijatle in znance, spet pa nam ohladi in polajša serce oveselivna resnica, da nam naši ljubljenci niso popolnoma in za zmirom odmerli, in da je umerlo le samo njih telo, njih duša pa da živi, živi gori pri Bogu v nebesih presrečno življenje. Iz tega namreč, da njih duše še živé, in bodo tudi naše duše vekomaj živele, zamoremo skleniti, in se tako-le tolažiti: „Moji starši, ki sem jih tolikanj rad imel, moji otroci, na ktere sem se zanašal, da mi bodo v podporo na stare dni, moj prijatelj, s katerim sva si bila tolikanj dobra, bila le enega serca, ti so šli pred menoj tje, kamur pojdem tudi jaz. Kader bom umerl, snidel se bom z vsemi svojimi ljubljenci, in bomo skupaj ostali in se ne več ločili!“

Vidite! tako oveselivna in sladka je resnica, da je neumerjoča naša duša, ki bo živela tudi po smrti revnega telesa. In kakor sladka, ravno tako

2. podučna je ta resnica; uči nas namreč:

a) da moramo posvetno blago in veselje uživati zmerno in previdno, uživati kakor pripomoček našega zveličanja, ne pa kot naš posledni cilj in konec, in da ne smemo nanje navezovati svojega srca. Po nauku aposteljnovem tukaj nimamo stanovitnega bivanja; nismo stvarjeni za minljivo, temveč smo stvarjeni za večno zveličanje; in tedaj bi bili pa tudi neizrečeno nespametni, ko bi iskali le časne sreče, za večno pa ne imeli nobene skerbi, in ne iskali božjega kraljestva pred vsem drugim. — Ta resnica nas uči:

b) da tudi v največjih nadlogah, v najhujših stiskah in težavah ne smemo memrati zoper Boga, temveč da moramo zadovoljni biti z njegovimi naredbami. Vse, karkoli nas hudega zadeva, bodisi revščina, ali zaničevanje, ali preganjanje, ali bolezen te ali une verste, ne bo se nam zdelo nič tako hudo, če si jamljemo k sercu, da to terpljenje ne bo večno terpelo, in da vseh teh težav bo konec na smertno uro, kader nam bo napočil preblaženi, preserčni čas, da nam bodo obrisane iz oči vse naše solze, in se nam bo spremenila v veselje vsa naša žalost. — Ta resnica nas uči:

c) da moramo čuječi biti, in se greha bati kot naj večjega zlega na svetu. Res, da tudi grešnikova duša ne umerje, da tudi njega čaka življenje večno, toda čaka življenje, v katerem mu grizeči červ vesti ne bo umerl, ogenj ne bo ugasnil, in mu nesreča ne bo odlegla in jenjala. Ako hočete tedaj od sebe odvrniti to večno pogubljenje, varujte se greha! Če ste pa res že grešili, uči vas ta resnica:

d) da pokore odkladati ne smemo, in sicer prave resnične pokore, ki je edini pripomoček, s katerim se odtegnemo prihodnji nesreči, in si zavarujemo in zagotovimo srečno neumerljivost. Zatoraj pravi Jezus: „Če pokore ne storite, bote vsi poginili,“ ko nasproti pravega spokornika čaka ne le odpuščanje grehov, ampak tudi večno življenje v nebesih. Ker pa Bog pri delitvi nebeškega plačila gleda na večje ali manjše zasluženje, uči nas ta resnica:

e) da si moramo prizadevati, nabirati si prav veliko zasluženja, storiti prav veliko dobrega, da bo naše plačilo obilno v nebesih. Saj si že v časnih rečeh prizadevamo, zboljšati svoje stanje, postajati vedno srečnejši. Kdor je bogat, hoče postati še bogatejši, kdor je v časti, želi si še večje časti; ali si mar ne bomo tudi prizadevali, prejeti enkrat tem večje plačilo v nebesih? Ta resnica nas na poslednjič tudi še uči:

f) da se tudi smerti ne smemo preobilno bati, tudi ne nezumno žalovati, kader nam je odmerl eden ali drugi naših svojcev. Če prav dobro prevdarjamo to reč, spoznali bomo, da prav za prav ne umerjemo; le samo naše telo strohni in sprahni, duša pa gre in se preseli iz minljivega, včasih prav revnega življenja v večno, presrečno življenje. Ker se bomo tedaj tamkaj spet vidili, in sicer v večnem veselju, in nam to veselje nič več ne bo vzeto, kako nespametno bi ravnali, ko bi se smerti preveč bali, ali se o smerti svojih ljubih kar ne dali vtolažiti.

Poglejte, to so naj imenitniši nauki, ki jih posnemamo iz te resnice, da je naša duša neumerjoča: svojega serca na časno ne smemo preveč navezovati; križe in težave moramo voljno prenašati; greha varovati se kot naj večega zlega; pokoro delati, kader smo grešili; prav veliko dobrega storiti; se smerti ne preveč bati, in o zgubi svojih ljubih preveč ne žalovati.

Sklep.

Lep izgled, kako naj se ravnamo po teh naukih, imamo med drugimi tudi nad pobožnim Jobom: Pravični Job je živel v deželi Hus na Arabskem. Boga se je bal, in varoval se hudega. Imel je sedem sinov in tri hčere; potem 7000 ovac in 3000 kamel, 500 jarmov volov, in 500 oslic, in veliko družine. Bil je naj mogočniji in močno češčen v jutrovih deželah. Job je bil pa tudi prav usmiljen do svojega bližnjega. Sam priterdi, da ni nikoli ubogim kaj odrekel, da je vdovam in sirotam vselej usmiljenje skazoval. Svoje otroke pa je redil v božjem strahu, in je bil po vseh straneh pravi služabnik božji. — Bog pa je pripustil hude poskušnje priti nad pravičnega moža. — Nekega dne so imeli Jobovi otroci gostje v hiši pervorojenega. Zdaj pride sporočnik k Jobu, in reče: „Voli so orali, in oslice so se pasle zraven njih; tedaj planejo nad nas Sabejci, odženó vse; pastirje so pokončali z mečem: le jaz sem odšel, in ti to oznanim.“ Še je govoril, in drugi pride, in reče: „Ogenj je padel z neba na ovce in pastirje, in pokončal jih je, le jaz sem ubežal, in ti dam to na znanje.“ Tudi ta še ni zgovoril, ko pride tretji, in reče: „Kaldejci so uderli na kamele, in so jih odgnali, tudi pastirje pokončali; le jaz sem utekel, in ti to sporočim.“ Še je govoril, in glej! drugi notri stopi in pravi: „Tvoji sinovi in hčere so jedli v hiši tvojega pervorojenega brata, in zdajci se pridervi iz puščave vihar, pretere štiri hišne vogle; poderla se je, in podsula tvoje otroke; le jaz sem ušel, in ti to oznanim.“ — Na to se Job vzdigne, preterga svoje oblačila, poklekne in moli: „Gospod je dal, Gospod je vzel; kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo! Ime Gospodovo bodi češчено.“ V vsem tem Job ni grešil s svojimi usti, in ni nič nespametnega in pregrešnega zgovoril zoper Boga.

— Pa še bujšo poskušnjo je pustil Bog priti nad svojega služabnika. Silna oteklina je zalila Joba od podplata do temena na glavi. Job je na gnojišču sedel, in si s čepino stergal gnoj iz ran. Zdaj ga je še žena zaničevala in mu rekla: „Si še zmiraj v svoji neumnosti? Le hvali Boga, pa umri!“ On pa jej je odgovoril: „Govoriš kakor nespametna ženska! Imamo dobro iz božje roke, pokaj bi tudi hudega ne sprejeli!“ V vsem tem Job ni grešil s svojim jezikom. — Trije prijatliji so prišli, Joba tolažit; pa očitali so mu, da je z grehom zaslužil vse terpljenje. Terdili so namreč, da Bog le hudobneže obiskuje z nadlogami. Job pa se je poganjal za svoje poščenje, in Bog sam je poterdil, da resnico govori. — V svojih silnih stiskah se je Job tolažil z zaupanjem v Boga in v prihodnje življenje. Rekel je: „Ako me tudi Bog konča, upal bom v njega. Ker vem, da moj Odrašenik živi, in da bom poslednji dan vstal iz zemlje, bom zopet obdan s svojo kožo, in gledal Boga v svojem mesu (telesu). Vidil ga bom in gledale ga bodo moje oči. To upanje je hranjeno v mojem srcu.“

Ljubi moji! kakor Job ravnajmo se tudi mi po tistih naukih, ki jih posnemamo iz resnice, da je neumerjoča naša duša, in obljubim, da bo Gospod Bog tudi nam dal zaslužno plačilo ob svojem času, kakor ga je dal pravičnemu Jobu, ko je dostal svojo poskušnjo. In če bi tudi, kakor on, plačila ne prejeli že koj na tem svetu, na unem svetu nam plačilo gotovo odšlo ne bo. Šli bomo v večno neumerljivost, v večno srečo, v večno zveličanje Boga hvalit in vživat. Amen.

Pridiga za god sv. Jožefa.

(Sv. Jožef je vreden naše časti; gov. —f—.)

Jožef, Davidov Sin! ne boj se (k sebi) vzeti Marije svoje žene, zakaj kar je v njej rojeno, je od sv. Duha.“ Mat. 1, 20.

Vvod.

V sveti katoliški cerkvi je taka navada, da ima vsak kristjan svojega patrona med svetniki v nebesih. Ravno tako ima tudi vsaka fara in vsaka dežela svojega posebnega patrona in besednika pri Bogu. Med vsemi svetniki in svetnicami pa ga skor nobenega ni, kateri bi bil za Marijo bolj češčen, kakor sv. Jožef, kterega god in praznik danes obhajamo. Po mnogih cerkvah imajo oltarje, svetemu Jožefu posvečene; veliko je ljudi, kateri so kerščeni na ime sv. Jožefa. — Kako pa je to, da kristijani sv. Jožefa tako močno spo-

štujete in častite. Na to vprašanje se kar lahko odgovor dobi, ako le vemo kdo je bil sv. Jožef. Sv. Jožef je bil ženin Marijin in rednik Jezusov; in že samo zavoljo tega je vreden da ga spoštujemo in častimo.

1. Sv. Jožef je vreden našega češčenja zavoljo Marije, ktere ženin je bil.

2. Sv. Jožef je vsega našega spoštovanja vreden zavoljo Jezusa, ktere ga rednik je bil.

Le zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Sv. Jožef, ženin Marijin, je vreden, da ga častimo. Da bomo visokost sv. Jožefa kar ženina Marijnega prav spoznali, moramo prav premisliti a) kakošna nevesta da je bila Marija, in b) kakošen ženin da je bil sv. Jožef.

a) Danesnje sveto evangelije pravi kar v začetku: „Ko je bila Marija, mati Jezusova, Jožefu zaročena, se je, predenj sta skup prišla, znašla noseča od sv. Duha.“ Ako to reč prav premislimo, prepričali se bomo, da je ni bilo, od kar svet stoji, in je ne bo, tolikanj imenitne neveste, ktera bi se smela primerjati s tisto preblaženo nevesto, ktera je bila zaročena sv. Jožefu. Nevesta Jožefova bila je Marija, mati božja, ktera je pod svojim srcem nosila edinorojenega božjega Sina, ki ga je bila spočela od sv. Duha. S tim tedaj, da se je zaročil z Marijo, je sv. Jožef stopil v naj prijaznišo zvezo z devico, ktera je po večlovečenju božjega Sina v naj tesnejo zvezo stopila s presveto Trojico.

Le pomislite, v kako tesno zvezo je stopila Marija z Bogom Očetom, kteri jo je deležno storil naj večje izmed vseh božjih skrivnosti; zakaj Marija je ob določenem času postala mati tistega, ktere ga oče je od vekomaj bil Bog, nebeški Oče. In kakor je Bog Oče le samo eden v nebesih, ravno tako je tudi božja mati bila le samo ena na zemlji, ter Marija edina.

Ravno tako je bila Marija tudi z Bogom Sinom v naj tesnejši zvezi: bila je namreč njegova prava mati, in edinorojeni Sin božji je bil tudi edinorojeni sin Marijin. In kakor z Očetom in Sinom je bila Marija tesno zvezana tudi s svetim Duhom. Sv. Duh namreč je Marijo obsenčil, in od sv. Duha je Marija spočela božjega Sina. — In akoravno je Marija mati postala, vendar je le še zmerom devica ostala; zakaj kakor ima Jezus po svoji božji natori le samo očeta od vekomaj, matere pa nima; ravno tako ima Jezus kar človek le samo mater, očeta pa nima. — Iz vsega tega vidite, kako neizrečeno je bila Marija povišana s tim, da je mati Jezusova postala! Kako častiljiv pa nam je ravno zavoljo tega sv. Jožef, ko je bila po božji naredbi

njemu zaročena prečista devica Marija. Da bi bila obvarovana čistost device in poštene matere, in da bi nihče ne mislil, da je Marija po nepravem potu mati postala, sklenila je božja previdnost ženina poskerbeti Mariji. In ta ženin je bil sv. Jožef. O kako bogoljuben si je moral biti tedaj sv. Jožef, da ga je celo božja previdnost vrednega spoznala tolikanj imenitne neveste!

b) „Jožef pa, njeni mož, ker je bil pravičen, in je ni hotel razglasiti, hotel jo je skrivaj zapustiti.“ V teh kratkih besedah je dvojna hvala izrečena sv. Jožefu: splošna hvala in posebna hvala.

Sveto pismo nikogar drugega ne imenuje pravičnega razun tistega, kateri je na potu popolnosti že daleč prišel, kateri je božji ljubljenec, ter svet človek in bogaboječ. Ko bi tedaj od djanja in nehanja in življenja sv. Jožefa kar nič drugega ne vedli razun tega, kar nam sveto evangelje od njega pripoveduje, že samo to nam spričuje, da je bil sv. Jožef eden naj večih svetnikov. Sveto evangelije pravi: „Jožef pa, njeni mož, je bil pravičen.“ Pravičen mož je toliko, kakor pošten in vesten človek, kateri si prizadeva, povsod prav ravnati in po pravici, kateri zvesto spolnuje vse dolžnosti do Boga, do bližnjega in do samega sebe, in kateri verno spolnuje, kar keršanska pravica zapoveduje. Keršanska pravica pa, kakor je znano obstoji v tem, da se človek hudega varuje in da dobro dela. Sv. Jožef po tem takem hudega nikdar ni delal, marveč je vedno dobro delal, ter skerben bil za čednosti in dobre dela. Vse to nam sveto evangelje na znanje daje s tim, ko pravi: „Jožef pa, njeni mož, je bil pravičen.“

Kar Jožefovo pravičnost še v posebnem na znanje daje, je njegovo zadržanje takrat, ko je mislil svojo nevesto zapustiti. Preblažena devica Marija, vsa ponižna ki je bila, mu skrivnosti božjega včlovečenja ni bila razodela; v ozir njene nedolžnosti ni mogel nič hudega natolcevati; in da se znajde v drugem stanu, kazalo se je očitno. Vpraševati Marije si sv. Jožef ne upa, ker se je bal jo žaliti; posvetovati se z drugimi ljudmi je bilo nevarno, lahko bi bila Marija pri tem ob dobro ime prišla; držati se zaroke ali storjene obljube tudi ni kazalo zavoljo postave, ktera je prepovedovala pečati se s prešestno ženo. Da bi tedaj postavo Mozesovo dopolnil in ljudem ne dajal nobenega pohujšanja, kaj menite, kaj stori sv. Jožef? Na tihem misli Marijo zapustiti, in vso to reč božji previdnosti izročiti. V tem njegovem naprejšetju je sv. Jožef lepo razodeval svojo ljubezen do Boga svojo ljubezen do svoje neveste, svojo ljubezen do drugih ljudi; s tim je tudi na znanje dal svojo sramožljivost, svojo nedolžnost, svojo molčečnost, svojo previdnost, ter same lepe čednosti, ktere so ga vrednega delale, da je postal tovarš božje matere, varh, pomočnik in tolažnik prečiste device, in ženin Marijin.

Spoznajte iz tega, kaj da je potrebnega, ako hoče človek med število izvoljenih priti, ter velik svetnik postati v nebesih. Ako želi kdo večno življenje doseči in v tovaršijo svetnikov v nebesih priti, ni mu ravno potreba čudežev delati, ali opravljati nenavadne dela, kakoršnih tudi sv. Jožef ni opravljal. Naj poprej bodite pravični, kakor je pravičen bil sv. Jožef; varujte se hudega, delajte dobro, ter zvesto spolnujte vse, kar Bog od vas tirja. Potem pa tudi še v vsaki posamezni okoljščini življenja storite to, kar vam vest velewa, in zahtevajo božje in cerkvene zapovedi. Tako je storil sv. Jožef, ki od Marije ni ne hudega mislil, ni ne hudega govoril, ampak jo je hotel le skrivaj zapustiti. — O kako srečni bi bili ljudje v zakonu, v hiši, v soseski, v vasi, v fari, v deželi, ko bi se vsakdo kakor sv. Jožef varoval hudega natolcevanja, opravljanja, ogovarjanja in obrekovanja!

2. Sv. Jožef, rednik Kristusov je vreden, da ga častimo. Premislimo zdaj svetega Jožefa še kar rednika Kristusovega. Pri tem premišljevanju se mi kar same ob sebi pred oči postavljajo besede Kristusove: „Kdor se ponižuje, bo povišan.“ Kakor je Marija zavoljo njene ponižnosti božja mati postala, in je rekla: Gospod se je ozerl na nizekost svoje dekle; ravno tako je sv. Jožef zavoljo svojega poniževanja bil povišan v Jezusovega varha, oskerbnika in rednika. Poglejmo pa spet v sveto evangelije, da najdemo v njem: a) Jožefovo poniževanje, in b) Jožefovo povišanje.

a) „Kader je pa (Jožef) to mislil, glej, se mu je angelj Gospodov prikazal v spanju, rekoč: Jožef, Davidov Sin, ne boj se k sebi vzeti Marije svoje žene.“ Sv. Jožef se ne derži termasto svoje misli, in nima samega sebe za naj modrejšega; ravno zavoljo tega Marije ni kar mahoma zapustil, kakor je bil sklenil, ampak ta svoj sklep je le še resno prevdarjal sam med seboj, in preden ga je v djanju spolnil, se še enkrat prespal. Kako žalostne nasledke bi bilo lahko imelo za Jezusa, Marijo in tudi sv. Jožefa samega, ko bi bil sv. Jožef kar hitro v djanju spolnil, kar je bil sklenil, ter kar naglo zapustil svojo sveto nevesto. — Ljubi poslušavci! učite se iz tega paznosti in previdnosti v vseh imenitnih rečeh. Dobro prevdarjajte, preden v djanju dopolnite kako tako reč, da vam ne bo treba enkrat obžalovati svojo prenačljivost in njene nasledke, kateri bi se morda še celo popraviti nič več ne mogli. — Ker sv. Jožef ves ponižen samemu sebi in svojemu naprejzetju berž ko ne ni še prav zaupal, in je gotovo vso to reč v priserčni molitvi Bogu izročil, preden se je na počitek podal, poslušajte, kaj se zgodi! „Angelj Gospodov se mu je v spanju prikazal, rekoč: Jožef, Davidov sin! ne boj se k sebi vzeti Marije svoje žene.“

Angelj sv. Jožefa imenuje Davidovega sina, kaj pravite, kako je nek to? Sv. Jožef je bil reven tesar, David pa naj imenitniši

Judovski kralj, kako se nek vjema Jožefova revščina z Davidovim veličastvom, ako je sv. Jožef res Davidov sin? Ali glejte ravno v tem se spet razkazuje Jožefova ponižnost in njegovo poniževanje. Pobožnemu kralju Davidu je Bog razodel, da bo iz njegovega zaroda rojen Odrešenik in Zveličar sveta. In sv. Jožef in Marija sta bila res iz kraljeve Davidove rodovine. Toda vsa ta Davidova kraljeva rodovina je tako silno obožala, da ljudem že skor na spominu ni več bil Jožefov imenitni rod. Jožef je bil res imenitnega kraljevega rodu, toda revnega stanu; pa se je lepo vdal v svoj revni stan. Akoravno je bil kraljevega rodu, vendar se je le učil težavnega tesarskega rokodelstva, in se ni sramoval, s trudopolnim delom služiti si svoj vsakdanji kruh. S tim nam je zapustil lep nauk, da se tudi mi ne smemo sramovati nobenega poštenega dela. Akoravno pa je bil sv. Jožef reven pred svetom, bil je vendar le mnogo obrajtan pred Bogom, kateri mu je dal v oskerbovanje svoje sveto družino in ga je izvolil v varha in rednika svojemu božjemu Sinu.

(b) Tako-le namreč je govoril angelj Gospodov sv. Jožefu: „Ne boj se (k sebi) vzeti Marije svoje žene; zakaj kar je v njej rojeno, je od sv. Duha. Rodila pa bo Sina, in imenuj njegovo ime Jezus; on bo namreč odrešil svoje ljudstvo od njih grehov.“ Bog sam je tedaj poroko Jožefovo z Marijo poterdil po svojem angelju. In kakor je sv. Jožef od Boga samega bil postavljen v ženina Marijnega, s tem tudi od je Boga samega prejel očetovsko pravico nad božjega deteta, kterega je Marija spočela od sv. Duha. Oče ima pravico, ime dati svojemu detetu, in sv. Jožef, kakor bi bil njegov pravi oče, je tudi smel ime Jezus dati božjemu Sinu, ko je na svet prišel v človeški postavi, in je s tim očetovsko pravico dobil nad tistega, kteri kar Jezus, kar Odrešenik in Zveličar sveta vsem ljudem življenje daje. Kako velika postane zdaj kar na enkrat Jožefova imenitnost! Ko bi bil kar Davidov naslednik tudi celo Davidovo kraljestvo v posesti imel, njegovo veličastvo bi ne bilo tako veliko kakošno je postalo s tim, da je bil odbran v rednika Jezusovega. Kralj David je prihodnjega Odrešenika imenoval le svojega Gospoda rekoč: „Gospod je rekel mojemu Gospodu;“ sv. Jožef pa je novorojenemu Odrešeniku smel celo reči: „Moj sin!“ — Poglejte, kolika čast!

Sklep.

Zatoraj, ljubi farmani! ne jenjajte niklar vredno častiti sv. Jožefa, in ga v vseh potrebah pridno klicati na pomoč. Sv. Jožef je ženin Marijin in rednik Jezusov. Kdor je tedaj sv. Jožefu pri sercu, bo tudi Mariji pri sercu in bo tudi Jezusu pri sercu, Sveto družinjo, Jezusa, Marijo in sv. Jožefa bi rad poslal danes v vsako hišo cele fare; vsak oče naj hodi za sv. Jožefom, vsaka mati naj

posnema božjo mater, in vsako dete naj se razgleduje nad božjim detetom Jezusom. O kako srečna bo potem vsaka hiša! Jezus, Marija in sv. Jožef! vam se izročujemo živi in mrtvi duhovni pastir in verne ovčice! Amen.

Prilika od zgubljenega Sina.*)

(Po Schlöru poslovenil J. Sk. v K.)

II. premišljevanje.

(Dalje.)

In kaj dela tam? O kaj počne človek, ki je ves strah božji v sebi zadušil, kader se je veri odpovedal, in cerkvi popolnoma herbet obernel? Prilika nam pove: „In tam je zapravlil svoje premoženje z razujzdanim življenjem.“ Človek brez vse vere in brez svega strahu božjega se pusti voditi goli poželjivosti, ki se počasi ne da več krotiti, pa tudi ne pozna nobene sramožljivosti. — Zapravlil je svoje premoženje. Oberne svoje premoženje le na to, da bi si mesenih sladnost pripravil zadosti, po dne in po noči pijančeval, eno veselico za drugo si umislil v sredi tovaršev, ki so z njim ene misli in volje, ki se mu prilizujejo, ga hvalijo, se z njim razveseljujejo, mu pa tudi pomagajo, prej ko slej njegovo premoženje zapraviti in požreti. — Zgubljeni sin je brez vsega dela postopal in pohajkoval; da je potem takem jel gerdo in grešno živeti, je lahko verjeti. To tudi pove sv. evangelje: „Zapravlil je premoženje z razujzdanim življenjem.“ Naj si je tudi zgubljeni sin iz dobre poštene hiše sperva še prizadeval, tudi med svojimi novimi posvetnimi tovarši nekako pošteno se obnašati, počasi se poželjivost bolj in bolj oglasi, meso postane vedno bolj pohotno, prijatli ga vedno prederznejši spodbadajo, dokler se tudi on poštenosti in vsej sramožljivosti odpove, in tako še le popolnoma prostost ali svobodo doseže.

O abotna sleparija! človek si domišlja je tačas nar večo prostost ali svobodo, med tem ko pade v naj hujšo, naj revnejšo sužnost svoje lastne poželjivosti! — Oh, ko bi si mi grozovitni, prestrašni pot, po katerem grešnik hodi, od stopinje do stopinje prav živo pred oči postavili, gotovo bi nikoli ne pozabili, Bogu iz celega serca hvaležni biti, ki nas je pred takimi zmotami ali ohranil in obvaroval, ali nas pa iz taistih že rešil. Zakaj oboje to je gnada, neizrečena gnada, da nisi po takem potu nikoli še hodil, ali pa, če si ga skusil hoditi, se od taistega nazaj obernel, in ga čisto zapustil. O

*) Ta premišljevanja se lepo podajo za postne pridige.

moj Bog! slepa, neumna hodobija je, tebe zapustiti, se od tebe podati, in v puhli domišljavi po svobodi hrepeneti, in za tako prostostjo, za ničemerno slastjo letati. „Ne pomni, o Gospod, grehov moje mladosti, in moje nevednosti.“ „Potikam se, kakor zgubljen ovca; poišči svojega hlapca, ker tvojih zapoved nisem pozabil.“ „Ti si raztergal moje vezi. Tebi bom daroval hvalni dar, in ime Gospodovo bom klical.“ Amen.

III. premišljevanje.

V kakošno nesrečo grešnik zajde.

„Potem pa, ko je bil vse zapravil, vstala je velika lakota v tisti deželi; in on je začel pomanjkanje terpeti; in je šel, in se pridružil nekemu mestjanu tiste dežele. In ta ga je poslal na svojo pristavo, svinje past. In je želel, svoj trebuh napolniti z luščinami, ktere so svinje jedle; in nihče mu jih ni dal.“

V kakošno siromaštvo, v kakošno nesrečo vendar grešnik zajde! Premišljujmo: 1. strašno nezadovoljnost, 2. gerdo sužnost, v katero se grešnik proda.

1. „Potem, ko je bil vse zapravil, je vstala lakota v tisti deželi.“ Dežela grešnikov je gola pustota, in v taki pustoti je sama lakota doma. Vsi, kateri v tej puščavi prebivajo, so vedno lačni, zakaj meseno poželjenje, kateremu grešniki strežejo, se ne da nasititi. Odtod pride nezadovoljnost, ki grešniku bridkost dela. S prva sicer se dozdeva, kakor da bi ne bilo srečnejšega in veseljšega življenja na svetu; ja, lahko bi se celo zgodilo, da marsikateri pobožen in brumen človek bi še v skušnjavo prišel, takim za njih srečo nevošljiv biti, in če na terdnem ne stoji, se tudi na pot podati, ki same kratkočase in veselice ponuja in obeta. Ali taka sreča, je sreča le na videz, goljufna le na oko; ne zanašaj se na njo. Za kratko srečo prihiti nesreča in nepopisljiva britkost. Kdor bi v serce takih ljudi, ki se na videz srečni dozdevajo, nekoliko bolj globoko pogledati zamogel, ne našel bi nič drugega, kakor goreče želje, strašne misli in hudo nagnenje, ki jih vedno tlačí, ker vselej svoji nespametni poželjivosti vendar le ne premorejo vstreči. Bolj in bolj ko jej strežejo, vedno bolj nevkrotljive so želje, in iz tega navstane glad in lakota po meseni sreči, ktero nasititi si zastoj prizadevajo. Zakaj bolj in bolj ko to gladovnost nasititi želijo, vedno hujša prihaja, tako da se nikoli popolnoma ne nasitijo, in še vedno nekaj pomanjkuje k popolnoma sreči in stanovitnemu veselju.

Ah! človeško serce se imenuje lahko neizmerno brezdu, ktereга e sam Bog zamore napolniti. Gerdo, ničemerno poželjenje, minljivo pozemeljsko blago, ne premore človeka nasititi, človeka ki je stvarjen za imenitnejše reči. — Spoznaj se, o grešni človek! v kako lakoten

kraj si ti zašel, v kakošno britkost si se ti pogreznil od te dobe, kar si ti svojega Boga zapustil. Oh, vsakdanjega kruha božje ljubezni, kateri le zamore dušo živiti, ti je zmanjkalo; molitev, ki te je v otročjih letih tako veselila, se ti je pristudila, za božjo službo, ki ti je poprej tolikajjn tolažbe in sladkega veselja napravljala, si zdaj ves merzel, in ne maraš več za-njo; namesto tega pa, ker človek mora svoje veselje vendar le imeti, poiskal si si želodovje za hrano, to je, ti si si poiskal tolažbe v posvetnih, razujzdanih veselicah, v pojedinah in pijančevanju, v norčarijah, v praznih in puhlih besedah slabih tovaršev. Ali si pa tudi našel tolažbo? Ali te je slaba ta hrana dro nasitila? Omamljiva pijača te strupne posvetne sladnosti, ali je tvojo žejo po sreči napojila? Zakaj si pa tako žalosten, tako nezadovoljen in poln britkosti? O nevmerjoča duša! Ti si stvarjena za nekaj boljšega, za nekaj imenitnejšega! Taka gerda hrana te ni kos nasititi, tebe, za ktereга je angeljski kruh pripravljen v božji hiši. — Zapusti toraj pri tej priči deželo, v kateri moraš gladu umreti, in obrni se nazaj v hišo svojega Očeta, v kateri ima borni dninar kruha dovolj.

2. Ali vsaj, vsaj tega nikar! Preden se zgubljeni sin k tej pametni stopinji odloči, še hoče vse drugo, in še ima, čeravno prazno zaupanje. Morda tako si misli, se pa še časi spremenijo, in še bo za me tudi boljše, ako sem še nekaj časa v tej deželi. „In je šel, in se pridružil nekemu mestjanu tiste dežele.“ Lu ta ga je poslal na svojo pristavo svinje past.“ S tem si je še le pravo nesrečo nakopal, zdaj ga je še le večja britkost stiskala! Nesrečnež, ki je celo premoženje blizo že napravil in zgubil, zgubi in zapravi zdaj še tudi svojo prostost, in postane hlapec neusmiljenega gospodarja, ki mu za njegovo nizko službo še takega živeža zadosti ne daje, pri katerem se svinje redijo. Otročje pokorščine, imenitne srečne podložnosti v očetovi hiši, v kateri je kakor ljubček očeta vsega obilno imel, ni mogel prenašati; on zapusti to očetovo hišo, v kateri se je le kakor jetnika mislil, in išče prostosti. Pa oh! mladeneč, po svobodi in prostosti hrepeneč, sam sebe proda za sužnja ptujemu, ojštemu gospodarju, ki nima ljubezni in trohice vsmiljenja ne pozna. — O nesreča, v katero grešnik zajde! Kdor greh dela, je sužen greha. In kakošna sužnost! Ali se da misliti hujša in bolj sramotna sužnost? O otrok božji! Sram te bodi, da si se toliko ponižal in se satanu za hlapca ponudil in izdal! Poglej vsaj, kam te je goljufna prostost pripeljala, ker si Gospoda svojega Boga zapustil! Jarm Jezusa Kristusa — leta mila in lehka butara, — ti je bila pretežavna, in zdaj pod kakošnem bremenom zdihuješ, kakošno težo vlačiš seboj, obdan z neštevilnimi velikimi grehi, s katerimi je tvoja vest obložena! Kako terde železne navade te imajo vklenjenega! Verzi od sebe tak jarm sramotne sužnosti! Raztergaj tako železje; pa, oh žalibog! tebi manjka pogumnosti in moči; zakaj grešno tvoje življenje te je tako oslabeledo in zdelalo, da brez

velikega prizadevanja nisi v stanu se zdramiti in svoje oči proti nebesom vzdigniti. — Tako ležiš v svoji nesreči in se valjaš po tleh zraven svoje vmazane črede, katero paseš, pogreznjen v svojo nesrečno poželjivost, katero gasiš in gasiš, pa je vendar ne moreš pogasiti. Kako dolgo se boš še valjal v blatu in taki luži? Kako dolgo hočeš še ostati v taki nesreči in britkosti? Jeruzalem! Jeruzalem! obrni se k Gospodu svojemu Bogu! Obrni se, o nesrečni grešnik! k svojemu Bogu, kterega si zapustil, k Bogu, ki je milostljiv in poln usmiljenja! Dovolj si morda že spoznal, kako resnično spokorjni sv. Avgustin govori: „Kdor je pripravljen hudoben biti, naj bo tudi pripravljen, v nesreči biti.“ — O duša moja! Kaj si storila? Ali si mislila, da tako zaničljive reči te bojo nasitile? „Grešniki nimajo nobenega pokoja.“ Greh cele narode v nesrečo pripravi. „O Gospod, usmili se me v moji britkosti, in bodi mi milostljiv! Odpusti mi moje pregrehe; in daj mi svoj mir, mir, kterega mi celi svet dati ne more! Amen.“

IV. premišljevanje.

Grešnik pride k spoznanju.

„Šel je pa sam v se, in rekel: Koliko najemnikov v hiši mojega očeta ima obilno kruha, jaz pa tukaj lakote poginjam.“ Zapravljivec je toraj vsaj enkrat v se šel in pride k spoznanju svoje revščine, on vidi svojo veliko nesrečo in svoj žalostni stan. Narveča nesreča za grešnike je ta, da kmalo v se ne grejo, in k sebi ne pridejo; pogosto še le zogibljejo se vsega, kar bi jih zamoglo zdramiti. Če se pa vendar tudi po kakošni nenavadni naključbi, po gibanju gnade božje zdramijo, ne dolgo potem zopet zadremljejo, ter si prizadevajo, se zopet raztresti, dobrih misel se znebiti, ali vsaj ne izpeljevati jih. Ako jih pa kaj prav čudno pritisne, začnejo seveda premišljevati; toda potem jih že pa obupljive misli napadajo, potem začnejo obupovati, in s tem se še bolj od Boga ločijo. Zgubljeni sin v priliki je obujal v sebi dobre, pobožne misli, ki so ga k očetu nazaj napravile; on premišluje: 1. pretečeno, 2. sedanje, in 3. prihodnje.

1. Pretečeno. On primerja sedanji svoj žalostni stan s tem, kako se mu je godilo, dokler je še v hiši svojega očeta prebival. O! kakošen razloček je našel med tem, kar je zdaj izmed tem, kar je bil nekdanj. Enak razloček čuti tudi vsak grešnik, kader primerja svojo nepokojnost, zmešnjavo in gerdo sužnost z zmirom srečnim veseljem in radostjo, ki jo je vžival, dokler je Bogu služil. Se pa samo od sebe zastopi, da ta razloček občutijo le taki, ki so vsaj poprej v otročjih letih v svoji mladosti po boljših potih hodili, boljše misli in postave spoznavali, lepše zglede pred seboj imeli, k lepemu življenju bili napeljani. Zakaj, kdor že od mladosti ni ni-

koli Boga spoznaval, od čudovitne moči sv. vere, od lepih čednost nikoli kaj slišal ni, kdor ni še nikoli okusil, kako ljubezniv in sladek je Gospod, kako bi bilo mogoče, da bi takojen človek želje imel, k Bogu se obrniti, katerega ne pozna? Zatoraj nam pa tudi skušnija pričuje, da prav za prav terdovratni in do konca nespokorni grešniki ostanejo večidel le taki, ki niso nikoli kaj boljšega spoznali in vedeli, ki v neveri in pregrehah prirastejo, od svojih staršev in učnikov niso bili nikoli k dobremu opominovani in so bili slabo podučeni.

Kolika hvaležnost gre toraj brunnim starejšem in vernim učnikom, kakošna sreča, ja gnada je, takošne imeti. Zakaj če nesrečen človek tudi poznej na stranske pote zajde in se od Boga loči, vendar se še vsaj resnice sv. vere zopet zbudijo, dobri nauki, lepi zgledi iz poprejšnih časov se zopet pred oči postavljajo; spomni se grešnik, da se mu je nekdaj veliko boljše godilo, tačas, ko je še po poti sv. vere in strahu božjega hodil, da je tačas bolj sereno in zadovoljno živel, in po takem se zbudi hrepenenje in želje, k Bogu zopet nazaj priti, od katerega se je z grehom ločil. Slišal sem od neke ženske, da je dolgo časa hudobno živela, in še le v starosti se spreobrnila. Ona je sama obstala, da je nič kaj drugega k Bogu nazaj ne sili, kakor lepi nauk, katerega je v svoji mladosti pri nunah vživala, katerega pa tudi še zdaj pozabiti ne more.

2. Zgubljeni sin primerja daleč svoj sedanjji žalosten stan ne samo s tem, kakor je bilo nekdaj, ampak tudi, kar se mu še bolj stoži, s taistim, v katerem se še zdaj hlapeci in najemniki v hiši njegovega očeta nahajajo. „Koliko hlapcev in najemnikov v hiši mojega očeta imajo obilno kruha, jaz pa tukaj lakote poginjam.“ Oh! zamoremo tudi mi zdihniti, koliko kristjanov iz navadnega nizkega stanu, ki so bili le malo podučeni, ki niso imeli veliko priložnosti, ali v šolo hoditi, ali veliko dobrega viditi, teh veliko živi nedolžno, ti se skerbno varujejo greha, spolnujejo zvesto božje zapovedi, so goreči v molitvah, pridni pri svojem delu, srečni in zadovoljni v svojem ubožtvu in terpljenju, da v kratkem rečem, koliko je takih, ki v resnici ime zaslužijo, da so kristjani: jaz pa, ki sem s tolikimi gnadami obdarovan, dobro podučen, in skerbno izrejen, ja k popolnamosti poklican, jaz pa zdihujem pod teškimi verigami v sužnosti svojih pregrešnih želj, jaz padam v grehe, katerih bi se imel vsak človek, tolikanj bolj kristjan, sramovati. Jaz služim svoji poželjivosti, katero hočem nasitovati, pa je ne premorem, in lakoto terpim, ker taka hrana, taka jed moje duše nikoli ne bo nasitila. O duša moja! vzemi si zgled nad pobožnimi kristjani, in poglej, kako obilno imajo oni kruha v hiši božji, kruha, kateri pride iz nebes, in jih nasitoje čudovitno. Nazaj se podaj k svoji poprejšni gorečnosti, in tudi tebi zanaprej ne bo pomankovalo ravno taistega kruha, tudi ti boš taisto srečo vživala, ktere se vsi brunni kristjani veselijo.

3. Zgubljeni sin je mislil pa tudi na svojo prihodnjost. „Jaz pa tukaj lakote poginjam“ je rekel. Ako še dalej tukaj ostanem, moram umreti. Ni mi mogoče več tako živeti, v tem stanu še dalej prebivati. Res je sicer, težko me bo stalo, to že zdaj previdim, ta kraj zapustiti, iz te nesrečne dežele do svojega očeta priti; ali biti to mora, moj stan se mora spremeniti, in sicer v kratkem dalej ne smem čakati, zakaj meni gre za življenje, tukaj moram od lakote poginiti. — Ah, če grešnik tudi se nekoliko ozre na svojo strašno prihodnjost, ki ga čaka, če si živo pred oči postavlja in premišljuje revščino, v katero že tukaj pade, če v grehu naprej živi, špot in sramoto, znotrajno zmešnjavo in nepokoj, če vidi, kako tudi, z zdravjem in z vsem proti kraju gre; na drugi strani pa ga morajo sprehajati misli na grenko smert, oestro sodbo, večno pogubljenje, ki se mu z vsako uro približuje, — ali ne bo v sveti gorečnosti sam sebi zaklical: Nesrečnež, kaj delam? kaj počenjam? Ako ostanem v tem stanu, zgubljen sem časno in večno. Morda imam le malo časa še, se na boljše obrniti, morebiti že juterni dan mi ni več na ponudbo. Ako danes ne začnem, jutre tudi ne bom, in tako ostanem pri starem noter do smerti, in umerl bom v svojih grehih. — O Bog! obvari me tega! Naj se mi še tako težko zdi, to ali uno navado opustiti, naj velja, kar hoče, tega ali unega greha se zogibati, biti mora, jaz moram drugačen postati. Za mojo dušo mi gre, večno življenje je v nevarnosti; dalej nočem v taki nevarnosti večne smerti živeti.“ Rekel sem pa: Zdaj začnem; ta sprememba pride od roke Narvišega.“ To je sklep, ki izhaja iz pobožnega premišljevanja pretečenega, pričujočega in prihodnjega, ako grešnik z zgubljenim sinom v se gre in resno, čerstvo premišljuje. Blagor grešniku, ki enkrat le začne premišljevati, kako se ž njim godi, kje da stoji, in kam da gre. O Gospod! odpri nam dušno oko, in pokaži nam cilj in konec, da bomo vedeli, česar nam manjka. Pokaži nam pot, po katerem naj hodimo, da do tebe pridemo, k tebi povzdigujeemo naše duše! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Ploner Andr. je dobil faro Baldramsdorf. Č. g. Treven Ant. fajm. v Mižicah, je stopil proste volje v pokoj.

Terzaška škofija. Č. g. Matevž Rebolj, dnh. pom. v Lovrani, gre za administratorja v Klano; č. g. Ant. Kjuder, novop., v Lovrano za duh. pom.; č. g. Hijacint Hottardis, do zdaj v zač. pokoji, bo začasno opravljal službo subsidijarja v mestni bolnišnici v Terstu, ki se razpiše. Umerl je č. g. Miklav Burlin, bivši duh. pom. v Miljah, zdaj v zač. pokoji.